

28.10.57, יום ב'

היום מלאה שנה להבאת הכניה סיני לישיבת הממשלה. מה נתן לנו המבצע

בעקשין ובאומן בלחי אמצעי:

- (1) הגברת הזיקה של התנועה לישראל - לאחר מכות קצרה בעקבות החסמה והחשש למלחמת עולם.
 - (2) כבוד והערצה בעולם לצה"ל.
 - (3) הרהעת השכנים מהתקפה על ישראל לכמה שנים.
 - (4) ערעור ההגמוניה של נאצר - ובעקבותיו מילוג במחנה הערבי.
 - (5) שקט יחסי (וזמני) על הגבולות.
- (הנצחון בסיני לא היה כדעת היקודים לצד שעושה פחות שביאות מהשני -
- אלא מפני התרבות המעולה
- (6) שיט באילת וביים סוף.
 - (7) הכרת אומות ימיות בזכות ההגנה על הייט.
 - (8) צנור נשט מאילת לים התיכון.
 - (9) טיכוי לאלטרנטיבה לסואץ.

הכיבושים לא מונחים בקומה. יתכן כי "מצמון היענות הרעה". הידוק
הזיקה של סוריה לרוסיה מדאיב אבל טמוטקני אם הרוסים יסכנו עצמם עד כדי
התפרצות עולמית. (דברי יצחק בן מנחם במכתב לידידו לנץ מיום 31.10.55
בספר "אדם ולוחם", עמוד 85) ("רצוי להכות בצבא המצרי - - וללא כל כוונה
להחזיק בטטחים הכבושים לצמיתות - - איני רואה אפשרות להחזיר לנו את עזה
מ-לי שנאלץ לקבל על עצמנו את עול הטליטים החיים שם . . .")

- ביום הששי שעבר (25.10.57) אמר לי דבדבני כי מקורות רוצים להמשיך
קו המיס מצאליס לרביבים - משאבים - דימונה. ממשאבים יניחו קו גם לשדה בוקר
ולמכתש רמון. אבל כסף אין - והחכמה היא בעיון אצל אשכול.

- ישיבת אה"צ בכנסת - בחירה נשיא לחמש השנים הבאות. 26 חברי כנסת
נעדרו, 18 נמנעו (מקי, חרוח, אגודה).

29.10.57, יום ג'

באמונה בבוקר ירדתי לרחובות לכנס סגל הפיקוד הגבוה. טאחי מסר סקירה
על המצב הצבאי והמדיני בסוריה ובמצרים. משה סקר חכמה הצבא לשנה וסיכוייו -
בהבונה רבה. דבר אחד בדבריו הדאיג אותי הוא ציין המחזור הכסול כחיי צבא
קבע. בהגיע קצין קבע לגיל 30-35 הוא מתחיל לחפש עבודה אזרחית. זה מכנים
מבוכה וחורט מורל. נדמה שיש לעקור המחזור הכסול, והנכנס לצבא קבע צריך
להשאר עד צאתו לפנסיה - אם לא נחפס בשחיתות או בהיטמטמות לפני זמנו. אחרי
משה סקרה חוצאות מערכת סיני - מבחינה בטחונית, מדינית ויהודית כללית.
הוכרזה הפסקה ושבת ליירושלים. לפני החזרה שמעתי בשורה משמחת: למלכה נולד
אתכול ילד. מירושלים שלחנו לה ברכה וביקשתי את מלכה שתטנה לבעלה
לטנות שם משטתה (ליפניצקי).

- אה"צ וויכוח בכנסת - וריכוז. הכניסו אותי להדסה.